

dig! Jeg vil ikke længer se dig med den gamle Bør! Men alligevel ... Hovedsagen for mig er, at jeg nu har tvunget de gamle Pukkelkameler til at anerkende mig. Jeg kunde endogsaa ønske, jeg havde haft Raad til at smide dem de fem Hundrede i Synet igen og sige: Tak, mine Herrer! Jeg har opnaaet, hvad jeg vilde. Pengene skænker jeg Dem! Adjø!“

„Pyh!“ sagde Fru Maja haanligt. „I Kunstnere har altid saa meget af Munden. Og saa er der dog ingen, der er mere efter Penge. I skulde meget hellere tie stille med alt det Sludder om Idealet og jeres Kunstnerære og hvad det altsammen hedder. For der er sgu ikke et Menneske i Verden, der tror et Suk paa det.“

Jørgen Berg stod ude paa Gulvet med løftet Manke. Hænderne var stukket ned i Jakkelommerne. Det varede lidt, inden han svarede. Smilet var gledet fra hans Ansigt. Der sad i Stedet to dybe Rynker mellem Brynene.

„Gælder dine smukke Bemærkninger ogsaa mig? For i saa Fald vil jeg minde dig om, hvem det var, der for nogen Tid siden lavede en større Scene, fordi jeg bestemt nægtede at slide Professorernes Trapper i Anledning af Legatet. Eller var det maaske mig, der absolut vilde have Sivertsen nedrakkert i „Femte Juni“, fordi han ogsaa var mellem Ansøgerne? Du kan jo spørge A B D. Han sidder ved Siden af dig.“

Fru Maja svarede ikke noget. Hun lagde blot Hovedet ned i Haanden og trak paa sine smukke Skuldre.

„Det er da heller ikke saa længe, siden du fik et andet Bevis paa, at jeg ikke er nogen Pengesnob.“